

Les municipals del 22-M

AGUSTÍ CASANOVA I MASFERRER

El mot alcalde vé de l'àrab i vol dir jutge, perquè abans qui exercia aquesta autoritat resolva els litigis dels ciutadans. Igualment la paraula "batlle" significa el que administra la justícia. Quan era petit en el meu poble, Arbúcies, hi havia un alcalde que va durar molts anys; ho era per mèrits de la guerra civil. No era un mal home; d'ofici incert, ja que mai no vaig saber a què es dedicava; es comentava que vivia dels diners obtinguts per la venda de carbó

vegetal i de la llenya dels seus boscos i del que li donaven les masies, no obstant vaig saber més tard que no tenia cap propietat i a hores d'ara encara no puc assegurar en què treballava, si és que ho feia. Quan hi havia actes oficials pronunciava algun petit discurs escrit en un paper i quan deia "He dicho" significava que havia acabat i no tenia res més a dir i si ho tenia s'ho guardava. Ens feia gràcia als nens i ho vàrem incorporar a les nostres converses, de tal manera que si un explicava alguna cosa i al final deia "he dicho", l'aplaudíem com feien els grans amb els discursos de l'alcalde.

Després, durant uns anys hi va haver molts alcaldes, quan es va morir en Franco i es va constituir l'Assemblea Democràtica de Catalunya, uns amics em van demanar que anés a parlar amb el batlle perquè els deixés participar en els plens municipals com a representants populars. Em vaig plantejar com enfocar el tema per infuir positivament i em va semblar que el millor per pressionar-lo era mostrar-li les notícies destacades a la premsa sobre la necessitat d'obrir els consistoris al nou canvi. Li vaig dir: "Joan, com bé saps pels diaris s'ha format en molts ajuntaments una assemblea". Ell em va tallar i m'etzibà: "Mai he llegit diaris, no sé de què em parles, ara bé, si volen assistir als plens seran ben rebuts; perquè jo penso plegar aviat, ja que haig d'estar pel negoci". Més que la meva intervenció va ser la seva desinformació la que permeté un relleu generacional a l'Ajuntament.

A casa se sovintejava en els àpats un acudit familiar que va originar-se quan un alcalde de Joanet, amic del pare, va afirmar en una reunió de batlles de la comarca de la Selva: "Qualsevol ruc, fins i tot el més ruc del poble, pot ser alcalde"; una declaració que va sentar a la resta com un cop de puny a la panxa, de tal manera que a la taula quan un germà o jo mateix presumia sempre algú l'hi desaprovava afirmant carinyosament "no, si el més ruc de la família també pot guanyar un premi de treballs manuals o ser el primer a arribar al cim de les Agudes".

En aquestes eleccions, a diferència de totes les altres, es vota més la persona que el partit; són molts els exemples on s'observa una gran desproporció entre el que es tria a les municipals i les autonòmiques. El poble o la ciutat pot fer confiança a

CiU o al PSC, en canvi, en les municipals vota majoritàriament ERC o IC. Vaig mirar amb atenció què havien votat molts pobles de les comarques gironines el 28-N i la diferència entre el partit que mana a l'ajuntament i el resultat electoral només s'explica pel fet que agrada la persona o l'equip que ara governa, i si aquests canviessin de formació política continuarien guanyant. El que indigna més als ciutadans és el transfugisme d'aquells individus que figuren en una llista en tercera o quarta posició i si veuen que no es col·loquen com ells voldrien canvien de partit i permeten que sigui alcalde un que no havia guanyat les eleccions. L'últim cop a les comarques de Girona es va produir algun cas sagnant com el de Castelló d'Empuries, on una persona de la llista del PSC va sortir-se'n, va explicar que no acatava la disciplina i va donar l'alcaldia a ERC.

Les primàries del PSC celebrades a Barcelona que han donat la victòria a l'actual alcalde han estat un fracàs rotund de participació, que era justament el que volien: animar els militants i simpatitzants. Només han votat unes 4.000 persones i la Tura ha sofert una segona derrota, ja que volia ser la portaveu del PSC al Parlament, però en Montilla, a dit, va triar en Joaquim Nadal. El PSC després de la gran davallada del 28-N navega sense rumb fix. Els ciutadans li fan pagar la forma prepotent i sectària com han exercit el poder, igualment li castiguen l'autoritat moral que s'atribuïen pensant que per ser socialistes eren superiors a la resta de ciutadans. Corre aquesta llegenda urbana: si el primer de la llista del PSC a l'Ajuntament de Barcelona fos un sofà, el sofà seria elegit alcalde. Si el PSC torna a guanyar a Girona i Barcelona significarà 36 anys en el govern i empataran amb el règim franquista, ja que la duració serà la mateixa; cert que el cartell ha anat canviant en els ajuntaments, però el partit que governa, no. Tal cosa significaria que les persones de 45 anys només han conegut el nadalisme a Girona i a Barcelona diferents alcaldes de millors a pitjors fins arribar a l'actual. A Barcelona s'escenificarà el gran duel dialèctic entre el PSC i CiU; l'Hereu anomena titella X. Trias, greu manca de respecte a una persona gran; no s'assabenten els socialistes que van perdre votants per ser uns mal educats.

A Girona a les passades eleccions durant unes hores va dibuixar-se un tripartit format per CiU, ERC i ICV a fi de fer fora de l'ajuntament el PSC, però per damunt la intenció van prevaldre els interessos de partit, un canvi de cromos: el PSC es quedava la casa de la Vila i ERC, la Diputació. Ja veurem què passarà el 22-M.

Font del document:

<http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/03/09/municipals/470868.html>